

SERVIAM

วารสารเซอร์เวียม
ฉบับเดือนสิงหาคม 2566

My Pride, My School: Mater Dei

04

OPINION

ความทรงจำช่วงแรก
ที่มาเป็นครู พ.ศ. 2521

08

สานสัมพันธ์ที่น้องมาแตร์

เป็นคนใจดีต้องมี
Boundary ด้วย

10

MD
RUN
2023

16

PEOPLE

เพลินจันทร์ วิญญรัตน์ (มุก)
MD60

20

TRAVEL

ย้ายดินแดนสองทวีป
อิมเมจวัฒนธรรมโบราณ
ตระการตาธรรมชาติสุดอลัง

สารจากสารานุกรม

กรรมการฝ่ายสารานุกรม

อินทุกานต์ คชเสนี สิริสันต์
อิน MD57

สวัสดิ์พีๆ น้องๆ ชาวมาแตร์ฯ ทุกท่าน

วารสารเซอร์เวียมฉบับนี้คลุกเคล้าไปด้วยความรักและความสามัคคีของทุกคนที่ร่วมแรงร่วมใจกับงาน MD Run เพื่อคุณครูเกษียณของพวกเราที่เพิ่งผ่านไปเมื่อช่วงต้นเดือนสิงหาคม ภายในเล่มมีบรรยากาศงานตั้งแต่การปล่อยตัวนักวิ่งกันตั้งแต่เช้าตรู่ตามระยะวิ่งต่างๆ หลังจากนั้นก็มีภารกิจของ Senior Run ที่มีแต่รอยยิ้มของรุ่นใหญ่และคุณครูอาวุโส และรายการ Kid Run กับความน่ารักของน้องๆ ที่วิ่งออกกำลังกายกันอย่างสนุกสนาน นอกจากนี้ยังมีมุมอาหารปีนี้ก็ไม่แพ้ปีไหนๆ เต็มไปด้วยของดีของเด็ดกันทุกซุ้มเลยคะ

บทความของอาจารย์สุมิตรา พงศธร พาย้อนอดีตกลับไปในวันแรกของการกลับมาโรงเรียนเมื่อปี พ.ศ. 2521 แต่ในปีนั้นได้กลับมาในฐานะการเป็น “ครู”

ส่วนคอลัมน์สานสัมพันธ์ที่น้องมาแตร์ฯ ได้เกียรติจากมะเฟือง-เรืองริน อักษรานูเคราะห์ MD80 เจ้าของเพจ Beautiful Madness by Maguang มาให้ข้อคิดดีๆ เรื่อง Boundary มารู้วิธีการจำกัดขอบเขตความสุขของเราได้อย่างไร

บทความสัมภาษณ์พิเศษในคอลัมน์ People โดย นิม-นลินา มณฑา MD70 ที่จะพาไปรู้จักบุคคลหลากหลายวงการที่เป็นนักเรียนเก่ามาแตร์เดอียฯ ที่ได้สร้างชื่อเสียงในวงการต่างๆ ในฉบับนี้เราจะพาไปรู้จักกับ มุก-เพลินจันทร์ วิญญรัตน์ MD60 นักออกแบบ ศิลปิน ในมุมการทำงาน ที่เปลี่ยนขยะไร้ค่าที่ไม่มีใครสนใจให้กลับมาเป็นงานศิลปะอันทรงคุณค่าที่มีผลงานทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ปิดท้ายด้วยการไปท่องเที่ยวจอร์เจียกับแคโรล-ชลิสา เดอซูซ่า MD58 ดินแดนสองทวีปที่มาบรรจบกันของทวีปเอเชียและยุโรป เข้มข้นไปด้วยวัฒนธรรม ธรรมชาติสุดอลังการ วิวทิวทัศน์ของเก่า รวมทั้งสถาปัตยกรรมโบราณอันสวยงาม และแหล่งผลิตไวน์แห่งแรกของโลก

เชิญพลิกหน้าต่อๆ ไป อ่านกันให้สนุกนะคะ

สารจากนายกสมาคมนักเรียนเก่า มาแตร์เดอีวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์

นายกสมาคมฯ

อรนุช ว่องปรีชา
ปีอด MD49

MD Run 2023

วิ่งเพื่อครู...งานนี้เป็นการจัดร่วมกันระหว่างโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย สมาคมนักเรียนเก่ามาแตร์เดอีวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ และสมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนมาแตร์เดอีฯ ตลอดจนครูโรงเรียนมาแตร์ฯ โดยมีจุดประสงค์เพื่อสนับสนุนโครงการแต่คุณครูด้วยดวงใจ มูลนิธิมาแตร์เดอีฯ

งานนี้เป็นการที่นักเรียนเก่าและนักเรียนปัจจุบันได้ร่วมกันแสดงความกตัญญูตเวทีต่อคุณครูของเราที่จะร่วมกันดูแลคุณครูอาวุโสของพวกเราทั้งในเรื่องของการรักษาพยาบาลและค่าใช้จ่ายประจำเดือน เพื่อให้คุณครูมีชีวิตที่มั่นคงหลังวัยเกษียณอายุ และเราก็มีคุณครูอาวุโสจำนวนที่เพิ่มมากขึ้นในทุกๆ ปี

ในงานนี้มีการวิ่งหลายแบบทั้งนอกรั้วโรงเรียนและภายในบริเวณรอบสนามใหญ่ของโรงเรียน โดยรูปแบบการวิ่งมีทั้งแบบ Super Fun Run, Fun Run, Senior Run, Kids Run และ Never Run และมีรางวัล 13 รางวัล ซึ่งงานนี้มีผู้สมัครเข้าร่วมงานกว่า 3,000 คน

นอกจากความอึดใจที่ได้ทำเพื่อคุณครูอาวุโสแล้ว พวกเราพี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ คุณครูปัจจุบันยังได้รับความสุขใจ ความอึดเมอใจ ด้วยเสียงหัวเราะและรอยยิ้มและสายสัมพันธ์ของครอบครัวมาแตร์ฯ

คณะผู้จัดงานต้องขอขอบพระคุณคณะซิสเตอร์ คณะครู และเจ้าหน้าที่โรงเรียนที่มีส่วนสำคัญมากในการให้การสนับสนุนการจัดงานนี้ ขอขอบคุณกรรมการสมาคมนักเรียนเก่าฯ และนักเรียนเก่าทุกท่าน ที่ได้ร่วมกันแสดงความกตัญญูตเวทีต่อคุณครูของพวกเรา ขอขอบคุณสมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนมาแตร์เดอีฯ และนักเรียนปัจจุบันทุกท่าน ขอขอบพระคุณผู้สนับสนุนการจัดงานนี้ทุกท่านด้วยค่ะ

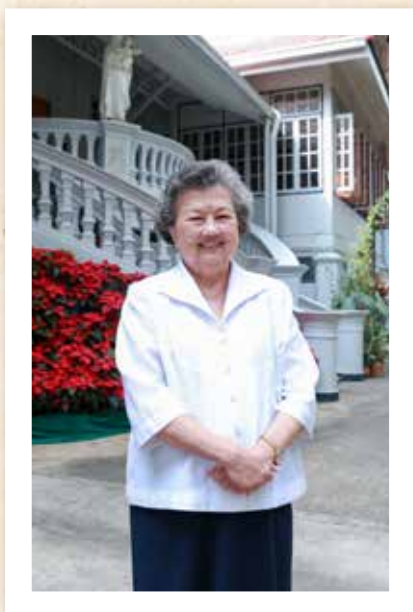
งานสุดท้ายในปีนี้มีขึ้นในวันที่ 11 เดือนพฤศจิกายนนี้เป็นคอนเสิร์ตการกุศล Time to Love, Time to Share; Mater Dei, We care เพื่อสนับสนุนการศึกษาโรงเรียนมาแตร์ฯ ในการปรับปรุงสนามบาสฯ ในอาคารอนุสรณ์ 50 ปี โดยมีศิลปิน ได้แก่ ก้อง-สหรัถ, มาริสา และน้อย สุโกศล รวมถึงวง Etc.

สามารถสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ MD Souvenir ค่ะ
แล้วพบกิจกรรมดีๆ ของสมาคมฯ เพื่อสนับสนุนโรงเรียนมาแตร์เดอีฯ อันเป็นที่รักของพวกเราทุกคนนะคะ

#MyPrideMySchoolMaterDei
#SpiritofServiam
#วิ่งเพื่อครู

ความทรงจำช่วงแรก ที่มาเป็นครู พ.ศ. 2521

ดิฉันยังจำวันแรกที่มาทำงานที่โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัยได้ น่าจะเป็นวันพุธที่ 17 พฤษภาคม พ.ศ. 2521 มาโรงเรียนแต่เช้าด้วยความตื่นเต้น ขับรถเข้าประตูหลังสวนมาจอดตรงที่บริเวณจุดระหว่างเรือนนักเรียนประจำและเรือนอนุบาลชั้นเดียว ตอนนั้นมีรถครูจอดกันอยู่ไม่กี่คัน ลงจากรถแล้วเดินมุ่งไปที่ตึกประถมปัจจุบัน ซึ่งขณะนั้นยังเป็นตึกเรียนของประถม 3-6 และมีขมทั้งหมด เส้นทางเดินเป็นทางเชื่อมมีหลังคา หากเลี้ยวซ้ายจะไปอนุบาลและห้องเรียนประถม 1-2 แต่ถ้าเลี้ยวขวาจะไปวัดน้อย พอเดินจากรถไปถึงทางเดินก็ได้พบคุณครูอุไรวรรณหยุดรอรับและคุยด้วย คุณครูแจ้งไม่รอช้าเลยว่า มาแม่ฟรังซิสเซเวียร์บอกพวกครูว่า “สุมิตราคงอยู่เป็นครูไม่นานหรอก” น่าจะเป็นวิธีการท้าทายสร้างแรงบันดาลใจให้ “สู้” ของคุณครูรุ่นเก่าที่ใช้ได้ดีในยุคนั้น ซึ่งคำพูดนี้ดิฉันจำ

ไม่ลืมและยังเป็นเรื่องซ้ำกันที่รื้อฟื้นให้มาแมร์ฟรังซิสฟังอยู่บ่อยๆ หลังจากนั้น (มาแมร์ฟรังซิสสอนภาษาอังกฤษรุ่นดินฉินเมื่อตอนอยู่ ม.ศ.2 มาแมร์รู้จักรุ่นเราดี) ตั้งแต่เริ่มทำงานมาแมร์ช่วยดินฉินหลายๆ เรื่องโดยเฉพาะอย่างยิ่งการปลูกฝังจิตตารมณ์ความเป็นครูอุร์สุลินให้กับคณะครูมาแมร์เดอียและโรงเรียนอุร์สุลินอื่นๆ เวลาไปดูงานก่อสร้างที่โรงเรียนปิยะมหารัตน์จังหวัดพะเยา จะเป็นโอกาสได้คุยเรื่องต่างๆ กับมาแมร์เมื่อท่านขับรถไปรับดินฉินจากสนามบินเชียงรายไปปิยะมหารัตน์ด้วยท่านชอบขับรถ และต่อมาเมื่อไปดูการก่อสร้างใหม่ของบ้านเพชรสำราญที่หัวหิน มาแมร์มักจะพักอยู่ที่บ้านเพชรสำราญเลยเพื่อดูงานก่อสร้าง ส่วนดินฉินจะไปเยี่ยมคุณเป็นระยะกับพี่ประพิร์ นุ้ยพันธวงค์ นายกสมาคมผู้ปกครองและครูในสมัยนั้น เมื่อก่อสร้างบ้านเพชรสำราญเสร็จมาแมร์ก็ยังได้รับมอบหมายให้ดูแลบ้านเพชรสำราญในช่วงแรกๆ และเมื่อไหร่ที่ดินฉินไปบ้านเพชรสำราญ ช่วงหลังอาหารเย็น

มาแมร์ก็จะชวนไปนั่งรับประทานไอศกรีมกับมาแมร์และคุยกันสารพัดเรื่องโดยเฉพาะเรื่องการศึกษาในประเทศไทย

กลับมาที่ประสบการณ์ที่โรงเรียนมาแมร์เดอียฯ ในวันแรกจำไม่ได้ว่าคุณครูท่านใดที่พาไปที่ห้องทำงานของดินฉินที่ห้องสามเหลี่ยมเหนือห้องสหการ เข้าใจว่าคุณแม่ที่โอดอร์จัดให้ใหม่ตรงนั้น เพราะดินฉินเข้ามาเป็นผู้บริหารแผนกอนุบาลและประถม โดยซิสเตอร์มณี ภัคเกษมพันธ์ ย้ายจากโรงเรียนवासูเทวีมาเป็นครูใหญ่โรงเรียนมาแมร์เดอียวิทยาลัย ซึ่งห้องครูใหญ่คือห้องตรงข้ามกับห้องพักครูตรงหน้าเสาธง ช่วงนั้นโรงเรียนมีห้องพักครูห้องใหญ่นั้นและที่หน้ามุขชั้น 3 จะมีห้องพักครูของคุณครูแก้วและคุณครูประถม 3-4 ส่วนคุณครูอนุบาลกับประถม 1-2 จะนั่งระหว่างเรือนอนุบาลกับเรือนชั้นเดียวของประถม 1-2 ไม่น่าจะเรียกเป็นห้องเพราะมีเพียงหลังคาจรดกันระหว่าง 2 อาคารไม่ได้กันเป็นห้อง คุณครูบุญนาค คุณครูมยุรี

“

มาแมร์ฟรังซิสเซเวียร์บอกพวกครูว่า
 “สมิตราคงอยู่เป็นครูไม่นานหรอก”
 น่าจะเป็นวิธีการทำทนายสร้างแรงบันดาลใจให้
 “สู้” ของคุณครูรุ่นเก่าที่ใช้ได้ดีในยุคนั้น

”

และคุณครูอุดมที่สอนประถม 1 คนละห้องจะนั่งตรงนี้เพื่อ
ตรวจงานและเตรียมงานการสอนประจำ ส่วนคุณครู
ประถม 2 ซึ่งมีคุณครูดวงเดือนเป็นหลักจะไม่ค่อยมานั่ง
ตรงนี้เพราะห้องเรียนอยู่ไกลกว่า คุณครูประถม 2 มักจะ
ตรวจงานนักเรียนที่ห้องเรียนกันเพราะไม่ื่อยากกสมุด
เดินมาไกล รวมทั้งครูอนุบาลก็มักจะไม่ใช้ที่พักนอกห้องเรียน
มักจะทำงานทุกอย่างในห้องเรียน

ที่ห้องหน้า मुखของคุณครูประถม 3-4 มีครูสุคนธ์ ครูเพ็ญงาม
และครูจันทร์เพ็ญกับอีก 4-5 ท่าน ห้องนี้เป็นห้องที่อากาศถ่ายเทดี
เย็นสบาย คุณครูจะชอบห้องนี้กันมากและทำอะไรร่วมกัน
สารพัด โดยเฉพาะอาหารว่างหลากหลายมีครูแต่วิ่งอยู่ที่
จักรเย็บผ้าของท่านมองดูความเป็นไปและสามารถมารายงาน
อะไรต่ออะไรให้ดิฉันได้ ซึ่งดิฉันก็รู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง

ที่ห้องพักครูใหญ่มีครูนั่งกันสัก 60 ท่านกระมัง โต๊ะของ
อาจารย์เจริญจะอยู่ริมหน้าต่างทางด้านซ้าย ถัดมาเป็นโต๊ะ
อาจารย์มารศรี ส่วนของคุณครูสมลจะอยู่ทางด้านขวาใกล้
ประตูทางเข้า อาจารย์เจริญจะมาโรงเรียนแต่เช้าและเริ่มต้น

ตรวจการบ้านเลขตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างดี อาจารย์เลือกนั่งใกล้
หน้าต่างเพื่ออาศัยแสงสว่างยามเช้าไม่เปิดไฟ คุณครูสมัยนั้น
จะใช้น้ำใช้ไฟกันอย่างประหยัดมากๆ ทุกคนร่วมมือกับ
มาแมร์มารี นอแอล และมาแมร์สตานิสลาส (มาแมร์หลอด)
ที่จะเตือนให้ปิดน้ำปิดไฟอยู่เสมอ และคุณครูผู้ใหญ่จะเตือน
ครูรุ่นน้องให้เข้าใจว่ามาแมร์ผ่านความยากลำบากในยุค
สงครามโลกมา ท่านจึงไม่ยอมให้ใช้น้ำใช้ไฟกันอย่าง
ไม่ระมัดระวัง ประสพการณ์สอนท่านและถ่ายทอดมาสู่เรา

ตั้งนั้นครูจึงสอนนักเรียนต่อว่าการปิดน้ำปิดไฟเป็นสิ่งทีนักเรียนมาแต่ร์เดือฯ ต้องปฏิบัติเป็นนิสัย เราสร้างนิสัยนักเรียนได้โดยการปฏิบัติเป็นแบบอย่างและเตือนให้นักเรียนปฏิบัติเช่นเดียวกัน

ห้องพักรูและห้องครูใหญ่ของโรงเรียนถือว่าเป็นสถานที่สำคัญที่นักเรียนจะให้ความเคารพ แม้จะเดินผ่านไปอีกฝั่งหนึ่งของตึก ก็จะไม่เสียงลงบันไดไปเดินชั้นล่างหรือขึ้นไปเดินที่ชั้น 3 แทน นักเรียนไม่มีอนุญาตให้เข้าไปในห้องพักรู

หากคุณครูที่สอนอยู่วานให้มาหีบของอะไรก็จะมาที่ประตูและขอให้คุณครูที่นั่งอยู่ในห้องช่วยไปหีบให้ บรรดาคุณครูด้วยกันก็จะไม่ใช่เสียงดังคุยกันในห้องพักรู เพราะเป็นห้องทำงานสำหรับตรวจงานนักเรียนและเตรียมการสอน หากจะคุยเล่นกันก็จะไปใช้ที่อื่น สมัยนั้นการตรวจงานเขียนของนักเรียนดูจะเป็นเรื่องที่ใช้เวลากันมาก ๆ

ช่วง 10 ปีแรกที่ดิฉันเข้ามาเป็นครูที่โรงเรียนมาแต่ร์เดือวิทยาลัย ความหมายของห้องพักรูจะแตกต่างกับช่วงเวลาต่อ ๆ มา ความเคารพในสถานที่ของห้องพักรูมีมากในสมัยก่อน ตัวดิฉันเองไม่ได้เข้าไปในห้องพักรูบ่อยครั้งนัก เพราะไม่ได้มีโต๊ะทำงานอยู่ในห้องนั้น แต่พอมาเป็นครูใหญ่แทนซิสเตอร์มณีและย้ายที่ทำงานมาที่ห้องครูใหญ่ หากต้องมาทำงานที่ค้างในวันเสาร์ก็จะต้องขอเปิดประตูและหน้าต่างในห้องพักรูด้วย มิฉะนั้นจะไม่ได้รับลมและการถ่ายเทอากาศที่ดี สมัยนั้นไม่เคยคิดต้องการเลยว่าจะต้องมีเครื่องปรับอากาศ เปิดหน้าต่างก็อยู่สบายแล้ว เพียงแต่ยุ่งกองทัพอใหญ่จะมารุมเต็มขาหากนั่งทำงานเพลินอยู่เย็น ๆ เริ่มมีดีก็จะมากันมากมาย

วันเวลาเปลี่ยนไป ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป แต่มาแต่ร์เดือฯ ก็ยังเป็นโรงเรียนที่เรารักและผูกพัน ทั้งสถานที่และความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน ความเคารพยังคงมีอยู่แต่แสดงออกด้วยวิธีที่แตกต่างกับสมัยก่อน ๆ

สานสัมพันธ์พี่น้องมาแต่ร์

Writer: เรืองริน อักษรานูเคราะห์ (มะเฟือง) MD80

เจ้าของเพจสุขภาพจิต Beautiful Madness by Mafuang

นักจิตบำบัดด้านความสัมพันธ์และครอบครัว

Co-host พอดแคสต์ Life Cry Sis ทางช่อง The Matter

เป็นคนใจดีต้องมี Boundary ด้วย

กรอบความคิดเรื่องสุขภาพจิต
เกี่ยวกับ Boundary หรือขอบเขต
ความสบายใจของตัวเอง เพิ่งเป็นเรื่อง
ที่ถูกพูดถึงบ่อยเมื่อไม่กี่ปีมานี้เอง
แต่สามารถช่วยยกระดับสุขภาพจิต
ของใครต่อใครได้คืออย่างไม่น่าเชื่อ

‘เมตตา’ คือสิ่งที่หลายคนถูกปลูกฝังให้มีมาตั้งแต่เด็ก ใครเป็นคนใจดีคนนั้นมักได้เป็นที่รัก แต่บางครั้งสิ่งที่เราลืมนึกถึงไปคือ ‘การใจดีต่อตัวเอง’ จนเลยไปถึงการ ‘ไม่กล้า’ ใจดีต่อตัวเอง หรือฟังเสียงความต้องการของตัวเอง เพราะรู้สึกผิดหากไม่ได้ช่วยเหลือคนอื่นเมื่อเขาเรียกร้องในทันที ยิ่งไปกว่านั้น ‘การใจดีกับตัวเองก่อน หรือการรักตัวเองก่อน’ มักถูกโยงกับแนวคิดที่ว่า ‘เป็นคนเห็นแก่ตัว’ ซึ่งเป็นความเชื่อที่ผิด

การหันมาดูแลหัวใจและอารมณ์ของตัวเองให้มีพลังกลับคืนมาเมื่อเหนื่อยล้า กลับทำให้เราได้ช่วยเหลือผู้อื่นในเวลาต่อมาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ด้วยใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมกบานมากขึ้น และคนๆ นั้นที่มาขอความช่วยเหลือจากเราก็จะได้รับพลังใจเต็มเปี่ยมกลับไปด้วยเหมือนกัน ถือว่าได้ดีกันทั้งสองฝ่าย

การที่เราเลือกปฏิเสธไม่ช่วยเหลือใครในตอนนั้น เพราะรับรู้แล้วว่าพลังของเราไม่ไหว นั้นไม่ได้แปลว่า ‘เราจะไม่ช่วยเหลือใครอีกเลย’ แต่กลับแปลว่า ‘เราจะช่วยเหลือเมื่อเรามั่นใจแล้วว่าตัวเองพร้อม’ เรายังคงเป็นคนใจดีต่อผู้อื่นอย่างแน่นอน แต่เรายังได้เป็นผู้ใจดีต่อตัวเองด้วย

แต่ก่อนจะบอกคนอื่นว่าขอบเขตของเราอยู่ที่ไหน เราก็ต้องเรียนรู้และเข้าใจอารมณ์ของเราจากแต่ละสถานการณ์ในชีวิตก่อน Boundary ของเรานั้นลื่นไหลได้เสมอ อาจมีบางช่วงที่เราต้องการดูแลใจตัวเองมากเป็นพิเศษ จำเป็นต้องอยู่กับตัวเองบ่อยเพื่อเยียวยาสภาพจิตใจ แต่บางช่วงที่เรางานไม่หนัก-กินอิ่ม-นอนพอ เป็นช่วงที่อารมณ์อยู่ในโหมดสดใส ก็มักเป็นช่วงที่เราพร้อมมากขึ้นในการอยู่เพื่อคนอื่น การขีดเส้นขอบเขตให้ชัดเจนมักเป็นเรื่องยากสำหรับใครก็ตามที่ไม่ชินในการปฏิเสธคน และอาจไม่ชินสำหรับคนรอบตัวเราด้วยเพราะเขาได้เห็นเราในมุมที่ต่างออกไป ซึ่งเป็นมุมที่ยืนหยัดเพื่อความสบายใจของตัวเอง เป็นไปได้ว่าพวกเขาอาจไม่เข้าใจในการขีด Boundary ของเราในช่วงแรก และก็เป็นไปได้อีกเช่นกันว่าเราอาจต้องแสดงให้เห็นถึงความชัดเจนใน Boundary ของเราไปเรื่อยๆ จนพวกเขาเข้าใจจริงๆ เพื่อความสัมพันธ์ที่ราบรื่นทุกฝ่ายในระยะยาว

ทำไมการมี Boundary หรือขอบเขตความปลอดภัยถึงสำคัญ?

- เพื่อป้องกันการรู้ตัวเมื่อสาย ผู้เขียนมีเพื่อนที่เรียนจิตวิทยาที่อเมริกามาด้วยกัน เคยเล่าว่าเธอเป็นคน Say Yes หรือพร้อมตอบรับกับทุกคนมาตลอด จนวันหนึ่งล้มป่วยไม่สบายไม่สามารถลุกขึ้นมาทำงานได้เลยหลายวัน เธอรู้ทันทีว่าการเป็นคนใจดีต่อผู้อื่นมาตลอดจนลืมนดูแลตัวเองจึงส่งผลเสียกว่าที่คิดไว้เยอะ
- เพื่อป้องกันคนเอาเปรียบ เพราะการเป็นคนใจดีนอกจากจะเป็นแม่เหล็กดึงดูดคนดี ๆ เข้ามาแล้ว ยังดึงดูดคนที่ไม่ได้แคร์เราจากใจจริงเข้ามาด้วย เพราะเขาเชื่อว่ามันเร็วและง่ายที่จะได้รับความช่วยเหลือจากเราโดยไม่ได้สนใจความเป็นอยู่ของเรา เพราะฉะนั้นการขีดขอบเขตความปลอดภัยให้ชัดเจนช่วยเราคัดกรองคนไม่จริงใจออกจากชีวิตได้
- เพื่อให้เราสัมผัสถึงคุณค่าในตัวเองเสมอ ความรักและความเคารพที่เราหมั่นมอบให้ตัวเอง คือวิตามินเสริมสร้างความมั่นใจให้ตัวตนของเรา

โดยเฉพาะในช่วงเวลาแย่ๆ ที่ยากจะกู้ความรู้สึกดีขึ้นมาได้ อย่างน้อยก็รู้ไว้เลยว่าเรามีเราเนี่ยแหละที่เก่งพอจะอยู่เพื่อตัวเอง

SPIRIT OF SERVIAM

เข้ามิตของวันอาทิตย์ที่ 6 สิงหาคม 2566 ที่ผ่านมา ครอบครัวมาแตรเดอีฯ ของเรา โดยโรงเรียนมาแตรเดอีวิทยาลัยร่วมกับสมาคมนักเรียนเก่ามาแตรเดอีวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ และสมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนมาแตรเดอีวิทยาลัย ได้ร่วมกันจัดกิจกรรมวิ่งการกุศลเพื่อครูอาวุโส MD RUN 2023

โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนโครงการแต่คุณครูด้วยดวงใจ มูลนิธิมาแตรเดอีวิทยาลัยเพื่อคุณครูอาวุโส ซึ่งเป็นโครงการสร้างความมั่นคงที่จำเป็นสำหรับคุณครูในช่วงหลังวัยเกษียณอายุ

บรรยากาศภายในงานนั้นเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ พุดคุยทักทายกันอย่างมีความสุขของศิษย์มาแต่ร์เดอีย่า และครอบครัว

หลังจากการบรรเลงเพลงสรรเสริญพระบารมีจบลง คุณอาร์ม-วิบูลย์ ลิรัตนขจร ผู้ปกครองของนักเรียนมาแต่ร์ฯ รุ่น MD90 และ 92 คุณธีระ ธีฎไพบุลย์ ผู้ปกครองนักเรียนมาแต่ร์ฯ MD102 ได้กล่าวต้อนรับนักวิ่งศิษย์มาแต่ร์เดอีย่า พร้อมเชิญชวนร่วมกันยืดกล้ามเนื้อ นำโดยคุณวรลักษณ์ นิวาตะบุตร (โบว์) MD55 จากนั้นซิสเตอร์เพ็ญศรี ท่อเร อธิการเจ้าคณะภาคคณะอัครมุขลินแห่งสหภาพโรมัน ซิสเตอร์ประภัสสร ศรีวรกุล ผู้จัดการโรงเรียนมาแต่ร์เดอีย่าวิทยาลัยได้กล่าวเปิดงาน โดยมีคุณอรนุช ว่องปรีชา นายกสสมาคมนักเรียนเก่ามาแต่ร์เดอีย่าวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ และ ผศ.ดร.ธนกรณ์ แน่นหนา นายกสสมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนมาแต่ร์เดอีย่าวิทยาลัย ร่วมปล่อยตัวนักวิ่งทั้ง 4 รุ่นใน 3 ระยะเวลาด้วยกัน ได้แก่

1. Super Fun Run วิ่งระยะ 11.1 กิโลเมตร วิ่งรอบถนนเพลินจิต ราชดำริ หลังสวน และวิทยุ 3 รอบ

2. Fun Run วิ่งระยะ 3.7 กิโลเมตร วิ่งรอบถนนเพลินจิต ราชดำริ หลังสวน และวิทยุ 1 รอบ

3. Senior Run รุ่นอาวุโส และ Kids Run นักเรียนรุ่นจิ๋ว วิ่งภายในโรงเรียนรอบสนามใหญ่ในระยะ 200 เมตร

MD RUN 2023

MD RUN 2023

สำหรับไฮไลท์ในงานนี้คงจะเป็นซุ้มอาหารมากมายที่พร้อมบริการฟรีกว่า 40 ซุ้ม เพื่อให้ทุกท่านได้เลือก อิ่มอร่อย อีกทั้งดนตรีเพราะๆ จากนักเรียนปัจจุบัน

สำหรับถ้วยรางวัลในปีนี้นั้นมีถึง 13 ถ้วยรางวัล ดังนี้

นักวิ่งรุ่น Super Fun Run ระยะ 11.1 กิโลเมตร ชาย

1. รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ คุณนันททชน เเวอร์เมท
2. รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 ได้แก่ คุณชวฤทธิ์ ไรจรุจิพงษ์
3. รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 ได้แก่ คุณณพล ภัทรธนพงศ์

นักวิ่งรุ่น Super Fun Run ระยะ 11.1 กิโลเมตร หญิง

4. รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ คุณพิมพ์ธิดา เบญจทศมงคล
5. รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 ได้แก่ คุณธารินทร์ คิริ
6. รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 ได้แก่ คุณสิตาภา ส่งเสริมสวัสดิ์

นักวิ่งรุ่น Fun Run ระยะ 3.7 กิโลเมตร ชาย

7. รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ คุณองศ์กร อังศุวาริ
8. รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 ได้แก่ คุณพีรพงษ์ เหล่าประภัสสร
9. รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 ได้แก่ พันเอกวงศวิศว์ จันท์เจริญ

นักวิ่งรุ่น Fun Run ระยะ 3.7 กิโลเมตร หญิง

10. รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ คุณนภัทร อากามงคล
11. รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 ได้แก่ คุณอุษะณี ผลาดิกานนท์
12. รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 ได้แก่ คุณสุษัญญาวี ลิ้มพลญาณ

นักวิ่งอาวุโสมี 1 ถ้วยรางวัล

รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ คุณกฤษณา อัมพพ

MD RUN 2023

ผู้สนับสนุนอาหาร

★★★★★★	Lactasoy, Livwell, Truefitt & Hill
★★★★★★	บมจ.เมืองไทยประกันชีวิต, NYE Estate, Property Perfect, นมตรามะลิ, น้ำดื่มสิงห์, เศรษฐีวรรณ กรุ๊ป
★★★★★	MD98
★★★★★	MD101
★★★★★	MD94
★★★★★	Pumpkin Corporation, ครีมกันแดด Mizumi, Foodland Supermarket, น้ำตาล KSL, CHASE, คุณมนัสนันท์ ต้นวงษ์วาน
★★★★	กระเบื้องโอพาร์, Fairy Dolls, Maison Berger, Benjamin Moore, Melissa & Doug, คุณวิภาดา โทณวนิก, บริษัท โชติจินดา คอนซัลแทน จำกัด, MD95, MD104
★★★★	คุณวิวรรณ สารกิจปรีชา, คุณธิดาพร กิจไกรลาศ
★★★	MD105, คุณสิริมา เครือตราฐ
★★	MD98
★	Again & Again, บริษัท เมนทาแกรม จำกัด, บริษัท ผนวรงค์ แอสเซท จำกัด, บริษัท สรรพสินค้าเซ็นทรัล จำกัด, บริษัท วินเทลสตีล จำกัด, คุณอินทริยา หนูเทพ, FlyBridge, MD66, คุณกมลวรรณ เกียรติวสกุล, คุณศิวพร จริยะเวช, คุณศรีชนก วัฒนศิริ, คุณบุษรัตน์ เบญจรงค์กุล, คุณวรากร องนิริวัฒน์, คุณแพตริเซีย มงคลวนิช, คุณศรัณญา พุทธาภิ, คุณศศิพร ขาญนำสิน, คุณสวาสดีวีดี อนุমানราชธน, คุณปวีวรรณ วิมลปรีชาพงศ์, คุณวิริยสุดา ศรีทอง, คุณปัญญาภรณ์ กิจทวี, คุณวิภาวี ขาญศิริศักดิ์สกุล, คุณสุนันทา สมบุญธรรม, คุณอรนุช ว่องปรีชา, คุณศิริธร อ่างนวนวาสดี, คุณศุภานวิต เอี่ยมสกุลรัตน์, คุณณัฐริกา ศักดิ์ศรี

กิจกรรมในครั้งนี้จะสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีไปมิได้หากขาดผู้สนับสนุนดังนี้

บริการด้านการพยาบาลจากโรงพยาบาลกรุงเทพฯ
 การรักษาความปลอดภัยจากสน.ลุมพินี ตำรวจสันติบาล และจราจรกลาง
 การช่วยเหลือความเรียบร้อยและเขตปทุมวัน สถานที่จอดรถสำหรับผู้ร่วมกิจกรรม
 ได้แก่ ธนาคารซีไอเอ็มบีไทย ห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลชิดลม อาคารมณีนยาเซ็นเตอร์
 ผู้สนับสนุนซุ้มอาหาร

เพลินจันทร์ วิญญรัตน์ (มุก) MD60 เปลี่ยนขยะให้มีค่า...ด้วยเจตนารมณ์เซอร์เวียม

ศิษย์เก่าที่เชื่อว่าโรงเรียนมาแตร์ฯ
คือรากฐานที่ดีของคนที่มีบุรณิ พร้อมส่งต่อแนวคิด
“เริ่มต้นจากตัวเอง” สู่อสังค Zero Waste

GCSE* : การสอบที่นักเรียนของ
สหราชอาณาจักรต้องสอบเพื่อจบการศึกษา
ในระดับ Secondary Education

A-Level** : หลักสูตรสำหรับใช้เข้าศึกษาต่อ
ในระดับมหาวิทยาลัยของสหราชอาณาจักร

Q: แนะนำตัวกับพี่น้องมาแตร์ฯ หน่อยค่ะ
พี่มุก-เพลินจันทร์นะคะ MD60 สีฟ้าค่ะ

Q: ชีวิตในรั้วมาแตร์เป็นอย่างไรบ้างคะ
พี่อยู่มาแตร์ฯ ตั้งแต่อนุบาล จำได้เลยว่าห้องครูอุ้ม จนถึง
อายุ 13 ประมาณ ม.1 ก็ออกเพราะรู้สึกว่ายากไม่ได้ ไม่เข้าใจ
ภาษาไทยก็สอบตก เลขก็ได้คะแนนไม่ดี พยายามแล้วยัง
ไม่ได้ก็เลยขอพ่อแม่เองเลยว่าขอไปเมืองนอก ตอนนั้นก็
คิดว่าตัวเองโตแล้ว แต่พอมีลูกเอง (ตอนนี้ลูกอายุ 14 ปี) ก็ยัง
ย้อนมาคิดว่าฉันไปได้ยังไง ขอไปเองด้วย (หัวเราะ)

Q: แล้วพอไปอยู่เมืองนอกเป็นอย่างไรคะ
ไปอยู่อังกฤษกลายเป็นเด็กเรียนเก่งเลย จากที่เคยเรียน
อะไรไม่ได้ ตอนนั้นอังกฤษเพิ่งเปลี่ยนจากระบบ O-Level
มาเป็น GCSE* ปีแรก ซึ่งจาก 9 วิชาที่สอบพี่ได้ C แค่ตัว
เดียวก็เลยขอจบการเรียนมากขึ้น และเริ่มรู้ว่าตัวเองชอบศิลปะ
ซึ่งที่โน่นเนี่ยจะแยกเป็น 2 สาขาคือ Fine Art กับ Craft
ซึ่งคนที่วาดรูปเก่งๆ เขาก็จะเลือกเป็น Fine Art ส่วนที่เลือก
Craft แล้วมันก็จะแยกย่อยไปอีก เช่น Jewelry หรือ Ce-
ramic พี่ก็เลือก Jewelry กับ Fashion & Textile ซึ่งที่โน่นเขา
ให้เลือกตั้งตั้งแต่เด็กเลย แล้วพี่ก็ทำออกมาได้ดีมาก พอมาเรียน
A-Level** ซึ่งมีแค่ 3 วิชาก็เลยเลือกแต่ Art อย่างเดียวเลย
แล้วหลังจากนั้นพี่ก็เรียน Foundation in Art ที่ Middlesex
University ก่อนเพื่อให้แน่ใจว่าตัวเองชอบศิลปะทางไหน
ซึ่งพอเรียนไปจริงๆ แล้วกลับพบว่าตัวเองไม่ได้ชอบแฟชั่น
แต่ชอบ Textile หรือสิ่งทอมากกว่า เพราะมันเหมือนการเลี้ยง
ลูกตั้งแต่เกิดจนโตคือเริ่มจากเส้นใยเลย หลังจากนั้นก็สอบเข้า
Central Saint Martins ได้ ตอนนั้นก็มีคนไทยเรียนที่นั่นน้อย
มาก ๆ พี่ก็เน้นเรียน Textile เลย ซึ่งหลักสูตรเขาจะแยกวิชาไป
อีกเป็น Printing, Weaving และ Knitting พี่เองอยากเรียนเอก
Printing แต่ตอนเข้าไปตอนแรกก็แอบเกรงคิดว่าตัวเองเก่ง
แล้ว เลยไม่เข้าเรียนทั้งหมดที่เป็นวิชา Printing เลยจนเขาจะ
ไล่ออก แต่ที่เรียนก็ให้โอกาสโดยการให้ทำงานมาส่งภายใน 2
อาทิตย์ แต่จะทำ Printing ก็ไม่ได้เพราะไม่ได้เข้าเรียน ไม่มี
พื้นฐานเลย อาจารย์ก็ไม่ยอมให้เรียน และพี่ก็ไม่อยากถัก
นิตตั้งรู้สึกว่ามันดูเป็นคนแก่ (หัวเราะ) เพราะเห็นคุณย่าถัก
ตั้งแต่เด็กๆ ก็เลยเหลือแต่ Weaving ซึ่งคนอื่นเขาทอกัน
3 เมตร ของพี่นี่ทำไม่ทันเลยส่งแค่ 50 เซนติเมตร (หัวเราะ)

มั่วเองหมดตั้งแต่บรีฟ ตอนแรกอาจารย์จะไม่ให้เรียนเพราะงานเรามีนิดเดียวเมื่อเทียบกับคนอื่น พี่ก็เลยขอพิสูจน์ตัวเอง แล้วก็ทำได้ ที่โน่นเขาสอนตั้งแต่เอาปุ๋ยมาตีเกลียวเป็นเส้นด้ายแล้วเอามาย้อมเองด้วยสูตรของตัวเอง ก่อนจะเอาไปเดินเป็นเส้นยืนขึ้นก็ทอผ้าเลยทำให้มันเป็นอาชีพของพี่มาจนทุกวันนี้

Q: แล้วพอลกลับมาเมืองไทยได้ทำงานที่จบมาเลยไหมคะ
สมัยนั้นวิชาที่พี่จบมาหางานยาก โชคดีที่คุณแต่ง (พิชัย จิราธิวัฒน์) ให้โอกาส ก็ได้ไปทำที่เซ็นทรัลดูแลแบรนด์ มีคนสอนทำคอมพิวเตอร์จากที่ไม่เคยใช้เลย (หัวเราะ) ทำ Excel ทำตัวเลข Forecast ยอดขายอะไรต่างๆ ทำไปสักพักทางแม่ฟ้าหลวง (มูลนิธิแม่ฟ้าหลวง ในพระบรมราชูปถัมภ์) ก็มาทาบทาม พี่ก็ได้ตั้งแผนกใหม่ขึ้นมาเป็นแผนก Fashion Fabric ซึ่งตรงกับที่พี่จบมาพอดี เรียกว่าหลักสูตรการทอผ้าเพื่อแฟชั่น และได้มีโอกาสทำโชว์ที่ ELLE Fashion Week ที่ตอนนั้นจัดเป็นครั้งแรกเลย ถือว่าเป็นโชว์ที่ประสบความสำเร็จมากมีแต่เสียงชื่นชม หลังจากนั้นก็มีโอกาสได้ขึ้นเหนือไปสอนเขาเขาตลอด ซึ่งจริงๆ เขามี Know-how กันอยู่แล้วแต่เราก็ได้เอาเทคนิคที่เราเรียนมาไปผสมเกิดลวดลายใหม่ๆ ขึ้นมา ทำมาได้ประมาณ 5 ปีก็รู้สึกว่าจะอยากทำอะไรที่เป็นของตัวเองจริงๆ จะล้มลุกคลุกคลานยังไงมันก็คือของเรา ก็เลยออกมาทำบริษัท Beyond Living ของตัวเอง

Q: แล้วพอออกมาทำเองเป็นอย่างไรที่คิดใหม่คะ
ที่นั่นเป็นสตูดิโอพีที่เริ่มตั้งแต่กำหนดให้ช่างสร้างที่ทอผ้าทำจากเหล็กขึ้นมาให้พี่เองเลย เพราะพี่ต้องทองานชิ้นใหญ่อย่างงานอาร์ตที่มีน้ำหนักมาก แล้วก็เริ่มติดป้ายรับสมัครคนทอ เอาแบบคนที่ไม่มีความรู้อะไรเลยเพราะพี่อยากเอามาสอนเองหมด ถ้าทอผ้าเป็นแล้ว พี่ไม่รับเพราะทักษะงานของพี่มันต่างจากการทอผ้าปกติ ก็เป็นคนแถวนั้นแหละ ซึ่งจ๊กรยานมาทำงานกัน เริ่มจาก 5 คน จนตอนนี้มีถึง 75 คน ได้ออเดอร์เยอะมากหลายตู้คอนเทนเนอร์ แต่พอช่วงฟองสบู่แตกก็แย่ ต้องเอาคนออกจนเหลือไม่ถึง 40 คน ทั้งๆ ที่จริงๆ ตอนนั้นโรงแรมห้าดาวเขใหญ่ๆ แทบจะทั้งหมดใช้พรหมของพี่นะ และก็มีการเข้าตลอดเวลาเลย แต่ก็ไม่เข้าใจว่าทำไมยังขาดทุน จนตอนหลังมารู้ตูดึงได้รู้ว่าเราทำราคาไม่เป็น ทำสต็อกไม่นิ่ง กลายเป็นทุกครั้งที่มีออเดอร์ก็จะมีสต็อกค้างค้างเต็มไปหมด เลยมานั่งศึกษาเรื่องการทำราคาอย่างจริงจัง แล้วเริ่มต้นมาบริหารคนใหม่ ให้เหลืออยู่ 20 คนจนเริ่มอยู่ตัว แต่ก็ยังมีเศษผ้าที่เหลือจากการทำหมอนและสต็อกเส้นใยต่างๆ ที่เหลือเยอะมาก อีกอย่างพี่เป็นคนไม่ชอบทิ้งอะไร คือเก็บไว้หมดเลย งานที่ทำให้อยู่ได้มาทุกวันนี้ก็คืองานปลอกหมอน พรหม เป็นจำนวนเยอะๆ ที่ทำให้โรงแรมใหญ่ๆ

Q: นี่คือจุดเริ่มต้นการนำวัสดุที่เหลือพวกนี้กลับมาใช้อีกใช้ไหมคะ
พอดีมีคนมาชวนทำงานอาร์ตและพี่ก็ได้มองว่าการรีไซเคิลคือแฟชั่นด้วยนะในตอนนั้น พี่ก็เลยเริ่มเอาเศษผ้าและสต็อกที่เก็บไว้เป็น 10 ปีพวกนี้มาใช้กับหลายๆ งาน ที่เขวนอยู่ตามโรงแรมใหญ่ๆ ที่หลายคนอาจจะเคยเห็นมาแล้ว อย่างตรงลิบบิโรงแรม Mandarin Oriental, Hansar และ Marriott หรืออย่างล่าสุดที่ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ก็เลยทำมาเรื่อยๆ และการใช้ของในสต็อกและเศษผ้าพวกนี้ก็ค่อยๆ ช่วยลดการขาดทุนลงไปได้ จนกระทั่ง 7-8 ปีที่แล้วมีคนมาชวนทำ Solo Exhibition ซึ่งพี่ก็สงสัยว่าพี่เป็นดีไซเนอร์ไม่ใช่ศิลปินจะทำได้เหรอ แต่คนที่ชวนทำให้ความมั่นใจว่าเราทำได้พี่ก็เลยเอาเศษพวกนี้แหละมาทำเป็นชิ้นงานแล้วก็ขายได้เกือบหมดเลย จนได้มีโอกาสทำงาน Textile Sculpture ใหญ่มากอีกชิ้นไปโชว์ที่ Singapore Art Fair ที่ทุกคนต้องเดินผ่านก่อนเข้างาน ซึ่งเป็นงานที่ได้แรงบันดาลใจจากการทอลูกแปดสาม

Q: นอกจากเศษผ้าและวัสดุที่ค้างในสต็อก เห็นพี่มุกเก็บขยะจากทะเลมาทำงานศิลปะด้วย อยากทราบว่าพี่มุกได้อะไรจากแนวคิดนี้คะ นอกจากการพยายามบริหารสต็อกที่โรงงานให้เป็น Zero Waste แล้วเนี่ย ต้องบอกว่าการแต่งงานกับสามีที่เป็นคน “Green” มาก ก็มีส่วน มันเริ่มจากตัวเราก่อนที่อยากจะสอนลูกให้สร้างขยะน้อยที่สุด อย่างลูกพี่ต้องฉีด Growth Hormone ตั้งแต่ 5 ขวบ เราเลยจะมีหลอดยาพลาสติกเก็บไว้เต็มไปหมด หรือพวกกระป๋องน้ำอัดลมที่เขาชอบดื่ม สามีก็แนะนำให้เอาไปใช้ในงานอาร์ตของเรา จากตัวเรานั้นก็ไปสู่อสังขมาเล็กๆ ที่เราอยู่อย่างที่โรงงานทอผ้า ก่อนกลับบ้านทุกคนก็จะเก็บเศษผ้ามาแยกสี ไว้ให้เราเอาไปใช้สร้างงาน ส่วนเรื่องขยะทะเล พอติหลายปีที่แล้วพี่ได้ไปสอนชาวประมงให้เอาพวกของเหลือจากทะเลมาทำงานอาร์ต และมีคนเล่าให้ฟังว่าชาวประมงเวลาใช้แหจับปลาเสร็จส่วนมากเขาก็จะทิ้งลงทะเลไปเลยไม่เอากลับมาด้วย ซึ่งพี่ก็ตกใจมาก ตั้งแต่นั้นมาเวลาไปเที่ยวทะเลกับครอบครัวก็จะมีวันหนึ่งเลยที่ตั้งใจว่าลูกต้องเก็บขยะจากทะเลเก็บเศษแห บางทีเก็บได้เป็น 50 กิโลต้องขอให้โรงแรมส่งกลับมากกรุงเทพฯ ให้ก็มี แล้วพวกแหจะมีสีสดมากเพราะเชือกทำจากพลาสติก เวลาโดนน้ำทะเลโดนลมสีก็จะไล่เรียงสวยงามมาก พอได้ขยะทะเลพวกนี้มาเราก็จะเอามาทำความสะอาดก่อน 3 รอบแล้วแยกสี บางชิ้นงานเราเอาไปทอผสมกับพวกเศษกระป๋องของลูกที่เราเอาไปทำเป็นเส้น ซึ่งชิ้นงานจะมีสีสดสวยมากแถมแต่ละชิ้นก็จะออกมาไม่เหมือนกันชิ้นอยู่กับวัสดุที่เราใช้ตอนนั้น พี่ก็เลยมองว่าจากแนวคิดนี้มันเริ่มที่ตัวเราก่อนจะส่งต่อมาให้ลูกและคนงานที่สตูดิโอจนกลายเป็นนิสัย เรื่องหนึ่งที่ประทับใจมากคือมีวันหนึ่งไปติดตั้งงานที่โรงแรมแห่งหนึ่งแล้วเราก็ต้องตัดเศษไหมเศษผ้าเพื่อเก็บความเรียบร้อย วันนั้นเหนื่อยมากติดตั้งเสร็จก็จะกลับเลย คนงานที่พาไปด้วยเขาก็เก็บเศษด้ายเศษผ้าพวกนั้นแล้วถามเราว่าคุณมุกจะเอากลับไปทำงานต่อไหมคะ เชื่อไหมว่าน้ำตาพี่จะไหล ทำให้คิดกลับไปว่า 20 ปี

ที่ทำงานมาแนวคิดนี้มันไปฝังอยู่ในหัวเขาแล้ว แสดงว่าเขาเริ่มเห็นไปในทางเดียวกับเราแล้ว และมันก็คงจะกระจายต่อไปในสังคมรอบตัวเขา ทำให้เราเห็นว่าแนวคิดที่เริ่มจากตัวเรานี้แหละ มันเห็นผลแล้ว

Q: หลังจากนั้นมีโอกาสได้ทำงานอะไรที่น่าตื่นเต้น หรือต่างออกไปจากเดิมด้วยไหมคะ

งานที่ถือว่าเป็นประสบการณ์ชีวิตที่สุดยอดของชีวิตของพี่คือการได้ร่วมงานกับแบรนด์ระดับโลกอย่าง Louis Vuitton โดยหน้าที่ของพี่คือการคิดคอนเซ็ปต์ทั้งหมดและออกแบบร้านที่ ICONSIAM ร่วมกับทีมงาน Louis Vuitton ที่ปารีส ซึ่งเป็นร้านแรกของ Louis Vuitton ที่ได้รับการ Localization ซึ่งพี่ออกแบบทุกอย่างตั้งแต่ปลอกหมอน พรม ไปจนถึงเลือกกระดาษต้นไม้ ถือว่าเป็นโปรเจกต์ที่ประสบความสำเร็จมากแล้ว 2 ปีต่อมาทาง Louis Vuitton ก็ยังให้โอกาสไปออกแบบร้านที่ภูเก็ตอีก โปรเจกต์นี้เลยพลิกให้บริษัทพี่เริ่มมีกำไร หลังจากนั้นก็เลยเริ่มปรับระบบการทำงานให้ดีขึ้น เลือกลงงานมากขึ้น พอทุกอย่างเริ่มอยู่ตัวคนก็เริ่มรู้จักงานเรามากขึ้น ก็มีเวลาทำงานอาร์ตมากขึ้น และได้ทำ Solo Exhibition อีกครั้ง

Q: แล้วช่วงโควิดได้รับผลกระทบบ้างไหมคะ

แยเลยตอนนั้น พี่ลองขายของผ่าน Instagram ซึ่งผลตอบรับและกำไรดีมากเมื่อเทียบกับการทำพรมขนาดใหญ่สำหรับโรงแรมซึ่งใช้เวลาทำมากกว่าและได้กำไรน้อยกว่า พี่ก็เลยไม่รับทำงานสำหรับทั้งโรงแรมแล้วแต่เปลี่ยนมาทำเฉพาะบริเวณล็อบบี้แทน และที่ทำกำไรได้อีกอย่างก็คือ “งานอาร์ต”

เพราะไม่มีใครมาเทียบราคากับเรา แต่ที่ทำให้ได้รับการยอมรับในฐานะศิลปินและเป็นที่รู้จักในวงกว้างมากขึ้นก็คือชิ้นงานที่ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ส่วนโรงแรมก็รับเฉพาะที่เขากอยากให้เราทำและยอมจ่ายในราคาที่เราเสนอจริงๆ เพราะที่ผ่านมาที่ขาดทุนก็จากโปรเจกต์โรงแรมต่างๆ นี่แหละ

Q: ในชีวิตที่ผ่านมาและการทำงานได้นำอะไรที่ได้จากโรงเรียนมาแต่ล่ะ ไปใช้บ้างไหมคะ

เนื่องจากที่ไม่ได้เป็นเด็กเรียนเพราะเรียนไม่รู้เรื่อง (หัวเราะ) สิ่งที่ได้อาจจะไม่ใช่ในเรื่องการเรียน แต่ที่เห็นชัดๆ เลยคือเรื่องเพื่อนที่ดีที่ยังคบกันมาจนถึงทุกวันนี้ หรือเวลาทำงานถ้าเจอใครที่เป็นเด็กมาแต่ล่ะ เราจะพร้อมช่วยเหลือเป็นที่ปรึกษาให้กันเสมอ และที่สำคัญคือเราได้ความอดทนและความเป็นตัวของตัวเองมันหล่อหลอมให้เรามั่นใจในสิ่งที่เราทำ เช่น ตอนต้องทำงานร่วมกับฝรั่งเราก็กล้าเถียงเขา เพราะเรามั่นใจว่าเราถูก

เหมือนโรงเรียนสอนให้เรา “Be True to Yourself” และพี่ก็คิดว่าเพื่อนเราก็เหมือนๆ เรา ที่มีความมั่นใจไม่มากนักน้อย ในขณะที่เดียวกันเราก็จะเคารพและให้เกียรติคนอื่น พร้อมทั้งจะช่วยเหลือกันเสมอถ้าช่วยได้ พี่เชื่อว่าโรงเรียนมาแต่ล่ะ คือรากฐานและการเริ่มต้นที่ดีสำหรับชีวิตที่พี่เป็นพี่ทุกวันนี้ ส่วนหนึ่งก็จากโรงเรียนมาแต่ล่ะนี่แหละ ถ้าพี่มีลูกสาวก็อยากจะให้อยู่มานะแต่ล่ะ

Q: แล้วสิ่งสำคัญที่สุดที่พี่นึกคิดว่าได้จากโรงเรียนคืออะไรคะ

เพื่อนค่ะ เพื่อนมาแต่ล่ะ แยกอย่างนี้ ไม่จำเป็นต้องคุยโทรศัพท์กันทุกวัน บางคนไม่ได้เจอกันสองเดือนหรือเป็นปี แต่ก็ต่อกันติดเสมอชีวิตคนเราในแต่ละช่วงอายุ มันเปลี่ยนไปเรื่อยๆ มีเพื่อนใหม่ๆ จากการเรียน การทำงาน มีอะไรใหม่ๆ เข้ามาตลอด แต่เพื่อนมาแต่ล่ะไม่เคยเปลี่ยน ถึงแม้ชีวิตเราจะแยกย้ายกันไปแต่เรายังต่อกันติด ยังสบายใจต่อกัน ยังจำได้ว่าใครชอบอะไรไม่ชอบอะไร เป็นพื้นที่ปลอดภัยที่เราเป็นตัวเองได้ตลอด เพื่อนเตือนอะไรเราจะฟังเพราะรู้ว่าเขาหวังดีกับเรา นอกจากนั้นก็ยังมีเรื่องความเคารพในวัฒนธรรมในความเป็นไทยของเรา เหมือนโรงเรียนสอนเราว่าเมื่อเราเป็นคนไทยอะไรที่ต้องทำเพื่อรักษาวัฒนธรรมของเราก็คือต้องทำ เช่น กิจกรรมไหว้ครูหรือมารยาทไทยที่ไม่่ว่าจะโตแค่ไหนมันก็ยังฝังอยู่ในหัวเรา พี่ถึงได้มองว่ามันคือพื้นฐานที่ดีของคนที่มีบุรณดีและพี่ก็ใช้สอนลูกมาตลอด

Q: นอกจากเรื่องเพื่อน เรื่องความเป็นตัวเองที่ได้จากมาแต่ล่ะ แล้วมีเรื่องไหนในโรงเรียนที่จำได้อีกไหมคะ

จำครูได้ (หัวเราะ) ครูอุตม ครูมยุรี ครูเฮเลน แล้วก็ครูพินที่ดูๆ สอนเปียโนที่ตึกเก่า (หัวเราะ) ทั้งๆ ที่ผ่านมานานแล้วก็ยังจำได้

TRAVEL

Writer: ชลิสสา เดอซูซ่า (แคโรล) MD58

ย่านดินแดนสองทวีป อิมเอิบวัฒนธรรมโบราณ ตระการตาธรรมชาติสุดอลัง

จอร์เจีย ประเทศที่มีความน่าสนใจตั้งแต่ขั้วภูมิที่เป็นจุดบรรจบกันของทวีปเอเชียและยุโรป ตั้งอยู่บนเส้นทางสายไหม ผ่านประวัติศาสตร์อันยาวนานและบอบช้ำ วัฒนธรรมผสมผสานเก่าแก่ ทั้งมีสถานที่ท่องเที่ยวที่ถูกโอบล้อมด้วยเทือกเขาคอเคซัสอันยิ่งใหญ่ สถาปัตยกรรมโบราณตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ แถมยังเป็นประเทศแรกในโลกที่ผลิตไวน์ และที่สำคัญคือคนไทยไปเที่ยวไม่ต้องขอวีซ่า

เมืองหลวงของจอร์เจียชื่อว่า "ทบิลีซี" (Tbilisi) บ้านเรือนมีกลิ่นอายของการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมเปอร์เซียและรัสเซียแวดล้อมไปด้วยสถาปัตยกรรมแนวอาร์ตนูโว (Art Nouveau) สลับกับโซเวียตยุคใหม่ที่ได้สัมผัสแล้วก็ให้ความรู้สึกย้อนยุคไปในอดีต

บริเวณเมืองไม่ใหญ่โตนักสามารถเดินเล่นชิลล์ๆ เองได้ ใครที่ชอบตลาดขายของเก่าก็จะมี Dry Bridge Flea Market ที่ชาวท้องถิ่นได้นำเอาของเก่าเก็บมาตั้งแผงวางขายตั้งแต่เวลาประมาณ 10 โมงกว่าๆ ของทุกวัน และปิดประมาณบ่าย 4 ส่วนใหญ่จะเป็นของพื้นเมือง พรหม นาฬิกา แว่นตา ของใช้ต่างๆ เครื่องดนตรี

Dry Bridge Flea Market

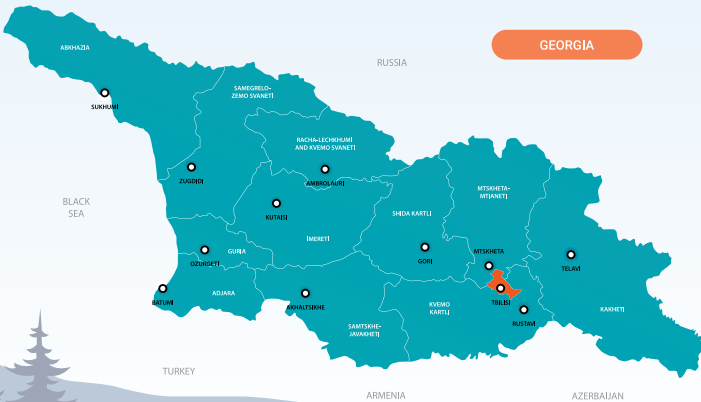
ของเก็บสะสม รวมทั้งไฮไลท์ที่เป็นของจากยุคสหภาพโซเวียต เช่น กล้องวินเทจ ซึ่งราคาก็ไม่ถือว่าแพงมากสามารถต่อรองได้ ส่วนตัวได้งานของ Myott ใหม่เอี่ยมมา 6 ใบ ในราคา 100 Lari (1,320 บาท)

ย่านติดเทรนด์ Fabrika Hostel โรงพิมพ์เก่าที่มาปรับเป็น โรงแรมเหมาะสำหรับคนที่มี Rebellious Minds แต่เดิมคือตึกเก่าที่เคยเป็นโรงงานเย็บผ้าในยุคสมัยที่จอร์เจียเป็นส่วนหนึ่งของสหภาพโซเวียต เขาก็เลยเก็บบรรยากาศแบบดั้งเดิมไว้แล้วเติม Funky Elements เข้าไป ซึ่งในบริเวณนี้ก็จะ มี Hostel, Café, Bars,

Fabrika Hostel

Artist Studio, Vinyl Shops, Co-working Space รวมอยู่ด้วยกัน ซึ่งคนชิบๆ ก็พลาดไม่ได้หรอก เพราะมันถือว่าเป็น Symbol ของ Renovation-Recreation-Reinvention สามารถไปเดินเล่น นั่งจิบกาแฟ หาซื้อของเก๋ๆ โฟสทำถ้วยรูปกับบรรยากาศสุดอาร์ตกันได้ บางทีก็อาจมีอีเวนต์ให้เข้าร่วมด้วย

มาเริ่มทัวร์จริงจังกับ Tbilisi City Tour สถานที่ไฮไลต์ที่ต้องไปปักหมุด

Mother of Georgia

The Chronicle of Georgia อยู่นอกนอกตัวเมืองไปประมาณครึ่งชั่วโมง ที่นี่เป็นอนุสรณ์สถานสำคัญที่มีเสาสูง 30 เมตรถึง 16 ต้น สลักเรื่องราวความเป็นมาวัฒนธรรมของจอร์เจีย ด้านบนของเสาจะเป็นรูปของกษัตริย์ต่างๆ ส่วนด้านล่างจะเป็นประวัติชีวิตของพระเยซู

Chreli-Abano Sulfur bath

เมื่อกลับเข้ามาที่เมืองเก่าสามารถขึ้น Cable Car (ค่าขึ้น 1 เทียว 8 Lari) ไปชมวิวบนเนินเขา Sololaki และแวะเยี่ยมชมรูปปั้น Mother of Georgia สัญลักษณ์การเฉลิมฉลองครบรอบอายุ 1,500 ปี ของจอร์เจีย ผู้หญิงในชุดพื้นเมืองมีหนึ่งถือแก้วไวน์เพื่อต้อนรับมิตรสหาย

The Chronicle of Georgia

อีกมือถือดาบเพื่อฟาดฟันศัตรูที่มารุกราน ประมาณว่าสวยเผ็ด ดุ

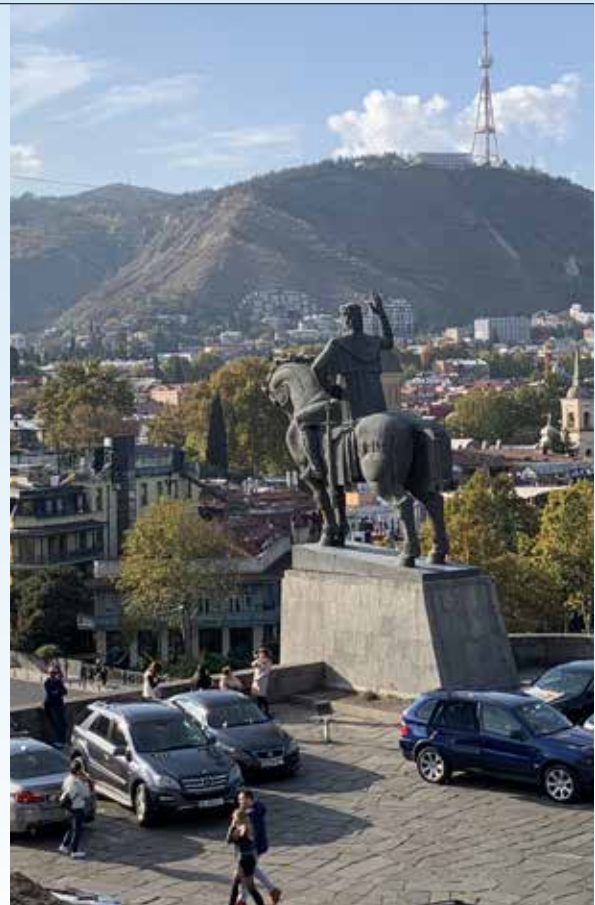
ในบริเวณนี้ก็มีสวน Botanica แล้วก็ป้อมปราการเก่า Narikala ที่เป็นไฮไลต์ ส่วนขาลงเราสามารถเดินเลียบก่าแพงเมืองเก่าลงมาด้านล่างได้ โดยระหว่างทางจะมีร้านไอศกรีมที่ทำจากไวน์ให้ลิ้มลองรสชาติอร่อยดีนะ เมื่อลงมาถึงด้านล่างก็จะเจอกับ The Old Sulfur Bath ที่เชื่อกันว่าในช่วงศตวรรษที่ 5 กษัตริย์ Vakhtang Gorgasali ชี้นำล่าสัตว์แล้วผ่านมาเจอบ่อน้ำพุร้อนก็รู้สึกชื่นชอบประทับใจจนเลือกให้เป็นเมืองหลวงในเวลาต่อมา

Metekhi Church เป็นโบสถ์เก่าแก่ที่เชื่อกันว่าสร้างในศตวรรษที่ 13 แต่ดั้งเดิมในศตวรรษที่ 5 นั้นมีปราสาทที่เป็นที่อยู่ของกษัตริย์ Vakhtang ด้วย ซึ่งจะเห็นรูปปั้นของท่านซึ่งมีอายุอยู่ในบริเวณเดียวกัน

ด้วยความที่โบสถ์มีอายุยาวนานและผ่านร้อนผ่านหนาวจากสงครามถูกทำลาย ตลอดจนถึงซ่อมแซมใหม่หลายครั้ง พวก Fresco แทบไม่มีเหลือให้เห็นแล้ว

ที่สุดท้าย The Holy Trinity Church เป็นโบสถ์ที่สร้างขึ้นมาใหม่แต่สวยงามและยิ่งใหญ่อลังการ เพิ่งมีอายุมาแค่ 10 กว่าปี ด้วยเพราะสร้างเสร็จในปี 2004 เพื่อเฉลิมฉลองการที่ศาสนาคริสต์นิกายออร์ทอดอกซ์ได้รับการนับถือครบรอบ 1,500 ปี ในจอร์เจีย

The Holy Trinity Church

Metekhi Church

Zhinvali Water Reservoir

ภาพไฮไลท์โปรโมตการท่องเที่ยวจอร์เจียตอนนี้

Kazbegi เป็นหนึ่งในไฮไลท์ของท่องเที่ยวที่ต้องไป ซึ่งตั้งอยู่ใกล้ชายแดนที่ติดกับรัสเซียทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ ใช้เวลาขับรถราว ๆ 4 ชั่วโมง มีอากาศหนาวกว่าที่ Tbilisi และมีลมแรง เพราะฉะนั้นอุปกรณ์กันหนาวต้องพร้อม รองเท้าต้องยึดพื้นดี ๆ ยิ่งถ้าไปช่วงเริ่มเข้าหน้าหนาวที่หิมะเริ่มตกจะค่อนข้างลื่น

ระหว่างทางไปนั้นจะมีจุดแวะเที่ยว 2-3 แห่ง ที่แรกคือ Zhinvali Water Reservoir ซึ่งเป็นเขื่อนที่สร้างขึ้นมาเพื่อเก็บน้ำสำหรับหมู่บ้านในละแวกนั้นรวมถึงที่ Tbilisi ด้วย ตรงบริเวณนี้จะมีจุดชมวิวที่มีของพื้นเมืองขาย และมีสิ่งล่อใจนักท่องเที่ยวก็คือชิงช้าที่แกว่งออกไปยังหน้าผาอันสามารถเห็นวิวทะเลสาบได้เหมือนบินอยู่ เพราะคนแกว่งนี้แกว่งสุดแรงแขนขวนเสียวตกผาลุค ๆ

Friendship Monument

ขับรถต่อไปอีกนิดก็จะเป็นอีกหนึ่งสถานที่ท่องเที่ยวคือ Ananuri Fortress ซึ่งต้องบอกว่าสวยปังมากจากระยะไกล คือต้องเก็บภาพด้านนอกจากมุมด้านข้างที่เห็นตัวบ้อมปราการตั้งตระหง่านอยู่บนเนินเขา ที่มีฉากหลังเป็นทิวเขาร้อยเรียงสวยงามและด้านข้างเป็นทะเลสาบ สมัยก่อนในศตวรรษที่ 13 เคยมีปราสาทตั้งอยู่และถูกรุกรานปิดล้อมโดยข้าศึก แต่คนที่อยู่ภายในนั้นกลับไม่อดตาย นั่นเป็นเพราะว่าที่นี่มีอุโมงค์ลับใต้ดินที่สามารถออกไปสู่มแม่น้ำได้นั่นเอง

ระหว่างทางตรงแถบนี้จะมีของที่ระลึกที่จัดว่าเด็ด นั่นก็คือน้ำผึ้งภูเขาที่ขายโดยชาวบ้านแถวนั้น เขาจะมีวิธีสาธิตการเลือกน้ำผึ้งแท้ ๆ นั่นก็คือเมื่อเทน้ำลงไปบนน้ำผึ้ง สักพักจะมีลายรูปร่างผึ้งปรากฏ เขาบอกว่า "Bees Show Their Home" แบบเหมือนเล่นกลเลยอะ มันน่าจะเป็นเทคนิคที่ช่วยการขาย หลังจากนั้นเขาจะให้ทดลองชิมน้ำผึ้งแต่ละแบบซึ่งมี 3 แบบต่างกันตรงชนิดของเกสรดอกไม้ที่ผึ้งไปเอาน้ำหวานมาทำรัง แต่ละชนิดก็จะมีสรรพคุณในการช่วยเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพต่างกันไป เหมือนนุชขงชิมในซูเปอร์มาร์เก็ตอะไรประมาณนั้น แต่ถามว่าซื้อกันไหม... ซื้อคะ ของเขาดีจริง

อีกจุดหมายที่แวะถ่ายรูปเก็บ ๆ พร้อมวิวหลักล้านก็คือ Friendship Monument ตั้งอยู่บนเนินเขามีฉากหลังเป็นเทือกเขาคอเคซัส เมื่อมองลงไปด้านล่างจะเป็นหุบผาปีศาจ (Devil's Valley) ที่นี้สร้างขึ้นโดยรัสเซียเพื่อเฉลิมฉลองการครบรอบ 200 ปี ของสนธิสัญญา Georgievsk ในปี 1983 คือประมาณว่ารัสเซียสัญญาจะปกป้องดินแดนฝั่งตะวันออก แต่ก็ยอมรับการปกครองโดยกษัตริย์ของจอร์เจีย จุดเด่นของที่นี่ก็คือหินรูปเก็นครึ่งวงกลมที่มีโมเสกภาพวาดสีสดใสแบ่งเป็น 2 ฝั่ง ด้านหนึ่งเป็นเรื่องราววัฒนธรรมของโซเวียต อีกด้านเป็นของจอร์เจีย

ไปกันที่ที่สุดท้ายแต่คือไฮไลท์ของวันนี้ Gergeti Trinity Church พอรอดพาเราไปถึงตรงดินเขาต้องเปลี่ยนรถเป็น 4 Wheel ขึ้นไปราคาคันละ 80 Lari (ประมาณ 1,000 บาท) รวมไป-กลับ

Ananuri Fortress

นั่งได้คนละ 4-6 คน ตามบันทึกโบสถ์นี้สร้างขึ้นช่วงศตวรรษที่ 14 แต่ไม่มีประวัติว่าใครเป็นคนสร้างมีลักษณะพิเศษคือเป็นโบสถ์แห่งเดียวในจอร์เจียที่มีลักษณะเป็นโดม และยังเป็นทีเก็บอัฐิของบุคคลสำคัญ บริเวณโดยรอบนั้นมีวิวสวยตระการตามาก ถ่ายรูปเก็บความประทับใจได้รัวๆ เพราะภายในโบสถ์ห้ามถ่ายรูป แต่ที่พิเศษสุดๆ คือจากจุดชมจากด้านล่างให้มองกลับไปยังโบสถ์จะได้ภาพเทือกเขาคอเคซัสเป็นฉากหลัง โห สวยตะลึงมาก แต่คิดว่าถ้ามาตอนเช้าน่าจะสวยกว่าเพราะแสงแดดน่าจะตกกระทบเห็นรายละเอียดดียิ่งขึ้น

Gergeti Trinity Church

ใครชอบไวน์เชิญทางนี้

Kakheti เป็นแคว้นที่ปลูกองุ่นและผลิตไวน์ส่งออกมากที่สุด เราจึงต้องไปทัวร์ชิมไวน์กัน สำหรับไวน์จอร์เจียนั้นก็มีให้เลือกเหมือนไวน์ทั่วๆ ไปคือ ไวน์แดง ขาว และแบบโรเซ่ แต่มีที่พิเศษกว่านั้นคือไวน์แอมเบอร์ (Amber Wine) ซึ่งน่าจะมีเฉพาะที่นั่นเท่านั้น แตกต่างตรงวิธีการบ่มไวน์ เขาใช้วิธีบ่มในภาชนะที่ทำจากดินเผาเรียกในภาษาดั้งเดิมว่า "Qvevris" หรือ Terra Cotta นั่นเอง

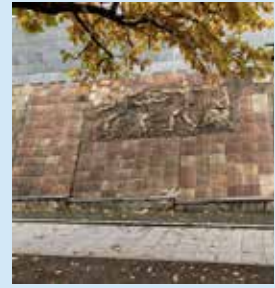
ฝังไว้ใต้ดินแทนที่จะบ่มในถังไม้เหมือนไวน์ชนิดอื่นๆ แล้วที่แตกต่างก็คือใช้ทุกส่วนขององุ่นทั้งเนื้อ เปลือก และเมล็ด ทำให้ได้รสชาติที่แปลกออกไปสีจะมีตั้งแต่เหลืองเข้มจนถึงส้ม ถ้าใครมีโอกาสไปจอร์เจียก็ต้องลองลิ้มรสดู

ไวน์แดงจอร์เจียนั้นจะออกรสหวานกว่าไวน์ของประเทศอื่นๆ แม้ว่าจะเขียนว่า Semi-Sweet ก็ตาม ส่วนตัวที่เป็น Dry นั้นก็ยังมีรสหวานเจือนิดๆ ถือว่ากินง่ายมากสำหรับคนที่ไม่ค่อยถนัดสามารถลองเลือกจิบได้ตามลิस्टนี้

- Red (Dry) : Saperavi / Mukuzani
- Red (Semi-Sweet) : Kindzmarauli Akhasheni / Khvanchkara
- White (Dry) : Tshinadali
- White (Semi-Sweet) : Tvishi / Alaznis Deli / Tbilisuri

Bodbe Monastery

Sighnaghi

สถานที่ท่องเที่ยวที่สามารถแวะชมระหว่างทางอีกแห่งก็คือ Bodbe Monastery โบสถ์ที่สร้างตั้งแต่ศตวรรษที่ 9 เพื่อสักการะนักบุญนีโน ซึ่งเป็นผู้เผยแพร่ศาสนาคริสต์นิกายออร์ทอดอกซ์ในจอร์เจีย และร่างของท่านก็ถูกฝังอยู่ที่นี้ ในปัจจุบันยังเป็นสำนักชีอีกด้วย

จบทัวร์วันนี้ที่เมืองแห่งความรัก Sighnaghi เป็นเมืองเล็กๆ ที่มีบ้านเรือนสวยเล็กๆ แคบๆ เลี้ยวไปตามทาง บรรยากาศดีและยังมีกำแพงเมืองเก่าที่สามารถปีนขึ้นไปชมวิวเมืองได้ด้วย คู่รักจอร์เจียนบางทีก็เดินทางมาแต่งงานกันที่เมืองนี้

ย้อนไปเยี่ยมชมอดีตเมืองหลวงและบ้านเกิดของสตาลิน

ขับรถออกจาก Tbilisi ไปยังเมืองหลวงเก่า Mtskheta ใช้เวลาประมาณ 40 นาที ที่เมืองนี้มีสถานที่ท่องเที่ยวไฮไลท์อยู่ 2 แห่ง คือ

Jvari Monastery เป็นอนุสรณ์สถานที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของการแพร่หลายของศาสนาคริสต์นิกายออร์ทอดอกซ์ ชื่อแปลว่ากางเขนจึงเป็นสิ่งไฮไลท์ของที่นี้ ตั้งอยู่บนภูเขามืออายุยาวนานมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 6 และยังคงอยู่ดี ไม่บุบสลาย แต่ไม่มีที่มาของผู้สร้าง เป็นจุดชมวิวเมืองด้านล่างซึ่งเราจะเห็นแม่น้ำ 2 สายมาบรรจบกัน คือแม่น้ำ Mtkvari และ Aragvi

ส่วน Svetitskhoveli Church ที่หมายถึง "Life Giving" เพราะมีเสาสำคัญซึ่งจะมีคนมาสวดมนต์ขอพรเรื่องการรักษาอาการเจ็บป่วยต่างๆ ว่ากันว่าที่นี่มีส่วนของผ้าพันพระศพของพระเยซูฝังอยู่ใต้ดินจึงถือเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ตามตำนานที่เล่าขานกันมานั้น คือมีชายชาวยิวจากจอร์เจียเดินทางไปกรุงเยรูซาเลมในช่วงที่พระเยซูถูกตรึงกางเขนและสิ้นพระชนม์ เจ้าขอซื้อผ้าพันพระศพจากทหารโรมันกลับมา เมื่อน้องสาวของเขาได้จับผ้านั้นก็สิ้นใจด้วยความปลื้มปิติ ซึ่ง

Svetitskhoveli Church

ร่างของเธอจึงถูกฝังอยู่ที่บริเวณนี้พร้อมกับผ้าและหลังจากนั้นก็มิตันสนเติบโตขึ้นจากหลุมศพ นักบุญนีโนได้นำต้นสนนั้นมาทำเป็นเสา 7 ต้น ซึ่งเป็นฐานของโบสถ์ มีเสาดันหนึ่งที่เติบโตอย่างมหัศจรรย์จนกลายเป็นที่มาของเสาศักดิ์สิทธิ์ที่เชื่อกันว่ามีน้ำทิพย์ที่สามารถรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ ใครที่ได้ไปเยี่ยมชมก็อย่าลืมสวดขอพรกันนะ

Jvari Monastery

เดินทางต่อไปยังเมือง Gori ซึ่งเป็นบ้านเกิดของสตาลิน (Joseph Stalin) มีพิพิธภัณฑ์เกี่ยวกับตัวเขาสามารถเข้าชม ประวัติได้ และภายในบริเวณใกล้ๆ กันก็มีบ้านเดิมที่ถูกรักษา ไว้อย่างดีซึ่งเป็นพื้นที่จริงในอดีต รวมถึงรถไฟส่วนตัวที่เขาใช้ เดินทางไปไหนต่อไหนด้วย

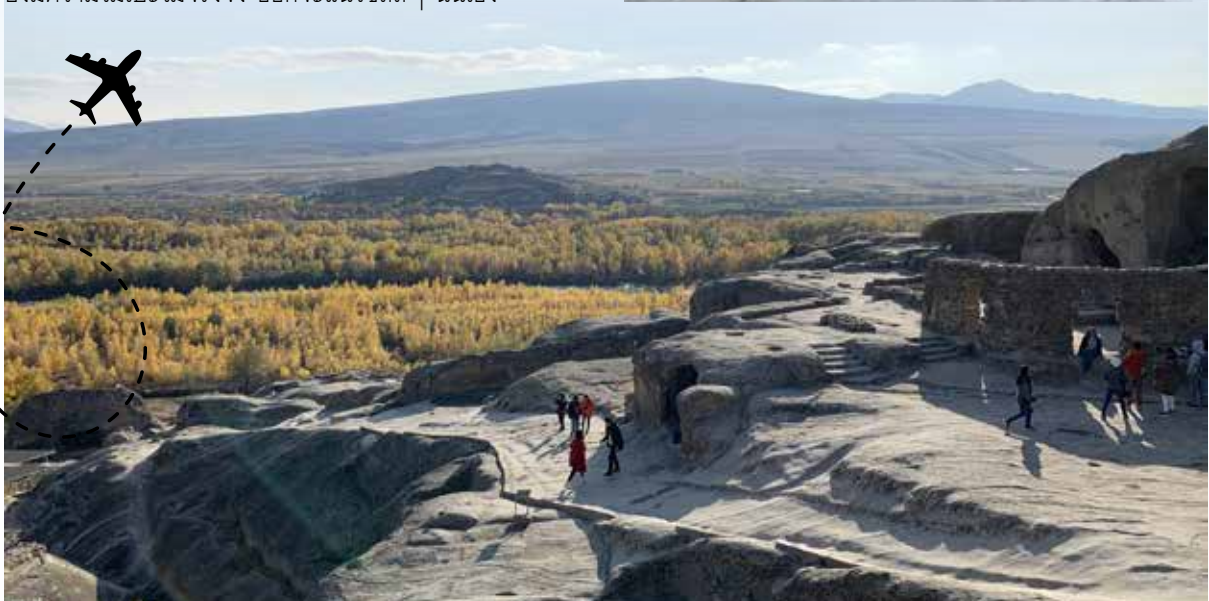
เดินต่อขึ้นไปบนป้อมปราการ จะมีอนุสรณ์รูปปั้นของคนที่เสียชีวิตช่วง สงครามระหว่างจอร์เจียกับรัสเซีย เมื่อปี 2008 (Russo-Georgian War) ลักษณะจะไม่มีแขนขาหรือหัวเพื่อ ตอกย้ำความโหดร้ายและการสูญเสีย ซึ่งจากสงครามนี้ทำให้จอร์เจียเสีย ดินแดนบางส่วนไป

เมือง Gori

ที่สุดท้ายคือถ้ำ Upliscicke ที่เคยเป็นที่อยู่อาศัยของคน ยุคโบราณย้อนไปก่อนคริสตกาลตั้งแต่ยุคเหล็กจนถึงยุคกลาง ลักษณะเป็นการเจาะภูเขาให้เป็นห้องต่างๆ เพื่ออยู่อาศัย และ แบ่งเป็นห้องต่างๆ ที่ใช้งานต่างกัน เช่น ห้องหมักไวน์ ห้องนอน โรงละคร เราต้องเดินไต่เขาเพื่อขึ้นไปชมซึ่งไม่ได้ลำบากนัก และโดยรอบมีวิวธรรมชาติ แม่น้ำ สวยงามบรรยากาศดีมาก ๆ

จอร์เจียมีความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยว ทั้ง สถาปัตยกรรมโบราณและธรรมชาติอันยิ่งใหญ่สวยงาม แต่ถ้าถามว่าสิ่งไหนที่ประทับใจมากที่สุดก็ไม่ได้ประเทศยุโรปอื่นๆ เพราะ เนื่องจากการเมือง การปกครอง และเศรษฐกิจทำให้ความเจริญ และการเก็บรักษาของเก่าๆ ยังเทียบเท่าไม่ได้ แต่ถ้าใครมอง หหาอะไรที่แตกต่าง ออกแนวผจญภัยเล็กๆ เหมือนเดินทาง ย้อนยุค ค่าครองชีพไม่แพงมากนัก อาหารกินง่ายก็อาจจะ เป็นตัวเลือกที่ดี สิ่งที่สำคัญที่สุดคือต้องเลือกใช้ทัวร์ที่มีความ เป็นมืออาชีพ เพราะลักษณะการจัดการของทุกเรื่องที่นี่ นั้นยังมีความไม่ปะ๊ะไม่จริงจัง ออกจะแนวชิลล์ๆ นั่นเอง

Upliscicke

โรงเรียนปิยมาตย์

การศึกษาที่ดีคืออนาคตที่เป็นไปได้

ศิษย์ออร์สุลินร่วมแบ่งปัน สานฝันสู่ออนาคต

ในปี 2543 ชมรมศิษย์ออร์สุลินได้ถือกำเนิดขึ้น พร้อมกับที่ซิสเตอร์ สมจิตร์ ครองบุญศรี O.S.U. อธิการเจ้าคณะออร์สุลิน ภาคไทย ในขณะนั้น ได้ฝาก “โรงเรียนปิยมาตย์” โรงเรียนออร์สุลินแห่งใหม่ในประเทศไทย ที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะไว้ในความดูแลช่วยเหลือของชมรมฯ โดยโรงเรียนแห่งนี้จะเป็นแหล่งการศึกษาที่มีคุณภาพสำหรับผู้ยากไร้ ขาดโอกาส ซึ่งบรรดานักเรียนออร์สุลินต่างเปิดใจและอ้าแขนโอบรับ น้องใหม่ปิยมาตย์ด้วยความยินดีและรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้ร่วมมือกัน สันนิษฐานสานต่อปณิธานนี้

นักเรียนเก่าไม่ว่าจะเป็นจากโรงเรียนกุหลาบวัฒนา มาแต่ร์เดอวิทวิทยาลัย เรย์นาเซลิทวิทยาลัย หรือวาสุเทวี รวมทั้งผู้ปกครองและอดีตผู้ปกครอง นักเรียนมาแต่ร์เดอวิทวิทยาลัย เมื่อทราบถึงพันธกิจของโรงเรียนปิยมาตย์ ก็ยินดีและร่วมใจให้ความช่วยเหลือปิยมาตย์อย่างมากมาย จากความรักและผูกพันกับคณะออร์สุลินและความตั้งใจให้สิ่งทีคณะซิสเตอร์ประสงค์บรรลุผล ทั้งด้วยการสนับสนุนปัจจัยโดยตรงและผ่านกิจกรรมของชมรมศิษย์ออร์สุลิน โดยเฉพาะการจัดงานกระชับมิตรศิษย์ออร์สุลินแต่ละครั้ง

วัตถุประสงค์ของโรงเรียน

- เพื่อตอบสนองความต้องการของประเทศชาติในการสร้างประชากรที่มีคุณภาพ มีความสามารถ และมีความสุข
- เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาแบบองค์รวม คือ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม
- เพื่อปลูกฝังผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีคุณธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย และมีความรับผิดชอบต่อตนเอง สังคม และประเทศชาติ อีกทั้งยังเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าต่อสังคมและประเทศชาติรวมทั้งเป็นศาสนิกชนที่ดี

- เพื่อจัดการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้นักเรียนได้พัฒนาและเติบโตในบรรยากาศของความรัก ความอบอุ่น ความเอื้ออาทรกัน ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติจริง และมีความสุขในการเรียนรู้
- เพื่อจัดการศึกษาที่เน้นให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น และความร่วมมือของครอบครัวในการสร้างครอบครัวที่เข้มแข็งและอบอุ่น

ประวัติโรงเรียน

โรงเรียนปิยมาตย์เป็นโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษา ใบอนุญาตเลขที่ 003/2547 ก่อตั้งโดยนักบวชออร์สุลินเมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2547 โดยมีซิสเตอร์ลดาพร พิชาติพสุธาตล เป็นผู้รับใบอนุญาตและซิสเตอร์สุจิตรา สุวารัลย์ เป็นผู้จัดการ และครูใหญ่ เปิดทำการสอนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1-3 เมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม พ.ศ. 2547 มีนักเรียนชายและหญิงจากหมู่บ้าน ร่องคำ 11 คน มีครูผู้สอนจำนวน 5 คน อักษรย่อ ของโรงเรียน คือ ปยม. และสะกดชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า Piyamart School

เมื่อ พ.ศ. 2548 โรงเรียนได้รับอนุญาตให้ปรับเป็นโรงเรียน การศึกษาสงเคราะห์ทำให้ได้รับการสนับสนุนจากรัฐ เพื่อให้ ความช่วยเหลือเด็กนักเรียนจากครอบครัวยากจนที่ไม่พร้อมใน การชำระค่าธรรมเนียมการศึกษาของนักเรียน แต่เนื่องจากเงิน อุดหนุนจากรัฐบาลไม่เพียงพอ ทางโรงเรียนจึงขอการสนับสนุน จากมูลนิธิปิยมัตย์ของคณะซิสเตอร์ฯ และจากชมรมศิษย์ อัครสุลินด้วย

ปิยมัตย์เป็นโรงเรียนสหศึกษา เปิดสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาลปีที่ 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6 จนถึงสิ้นปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมี นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้งหมด 11 รุ่น จำนวน 195 คน โดยเป็นที่น่ายินดีที่นักเรียนทุกรุ่นมีโอกาส ศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาและระดับมหาวิทยาลัย

โรงเรียนปิยมัตย์
PIYAMART SCHOOL

เลขที่ 20 หมู่ 12 ถนนพะเยา-วังเหนือ ตำบลแม่่นาเรื่อ
อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา

ตั้งแต่ปีการศึกษา 2563 ซิสเตอร์สมจิตร์ ครอบบุญศรี O.S.U. รับตำแหน่งเป็นประธานคณะกรรมการบริหาร โรงเรียน ซิสเตอร์เพ็ญประภา วงศ์สาย O.S.U. เป็นผู้จัดการโรงเรียนและคุณครูพูลศรี ไม้ทอง เป็นผู้อำนวยการโรงเรียน ซึ่งในปีการศึกษา 2565 มีนักเรียน 274 คน คุณครู 23 คน พี่เลี้ยงดูแล ระดับอนุบาล 3 คน แม่บ้าน/แม่ครัว 4 คน เจ้าหน้าที่ ซ่อมบำรุงและทำสวนอีก 2 คน

แม้ว่าโรงเรียนปิยมัตย์จะได้รับเงินอุดหนุนจาก ภาครัฐปีละประมาณ 5.9 ล้านบาท แต่โรงเรียนมี ค่าใช้จ่ายถึงปีละ 9.2 ล้านบาท ดังนั้นในแต่ละ ปีการศึกษาโรงเรียนปิยมัตย์จำเป็นต้องได้รับ เงินสนับสนุนเพิ่มเติมอีกจำนวน 3.3 ล้านบาท ซึ่งหมายความว่าจำเป็นต้องมีเงินสนับสนุนนักเรียน ปิยมัตย์เพื่อให้มีอนาคตทางการศึกษาที่ดีอีก คนละ 12,000 บาทต่อปี

โรงเรียนปิยมัตย์
PIYAMART SCHOOL

ท่านผู้มีจิตศรัทธาสามารถร่วมสนับสนุนอนาคตที่เป็นไปได้ให้แก่เด็ก ๆ ด้วยการบริจาคเงินช่วยเหลือโรงเรียนปิยมัตย์ โดยกรอกแบบฟอร์มด้านล่าง ทั้งนี้ ท่านสามารถใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับการบริจาคได้ 2 เท่า ในปี 2566-2567 โดยไม่ต้องแนบเอกสารประกอบการ ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้ และสามารถขอตัวหนังสือใบรับเงินบริจาคได้ใน 2-5 วันทำการ จากเว็บไซต์ของกรมสรรพากร www.rd.go.th

ชื่อ-นามสกุล..... หมายเลขโทรศัพท์..... Email.....

Line ID..... ที่อยู่.....

ความสัมพันธ์กับคณะอัครสุลิน : นักเรียน ( ) ภูหลานวัฒนา ( ) มาแตร์เดอี ( ) เวียนาเชลี ( ) วาลูเทวี อื่นๆ โปรดระบุ .....

บริจาคเงินให้โรงเรียนปิยมัตย์ จำนวน ..... บาท (.....)

( ) เงินสด (บริจาคด้วยตนเอง ที่ห้องการเงิน โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย)

( ) โอนเข้าบัญชี ธนาคารกรุงเทพ บัญชีเงินฝากสะสมทรัพย์ เลขที่ 101 944355 3 ชื่อบัญชี โรงเรียนปิยมัตย์

( ) เช็คสั่งจ่ายโรงเรียนปิยมัตย์ ชื่อดีครอม A/C PAYEE ONLY และ/หรือผู้ถือ

ข้อมูลสำหรับขอลดหย่อนภาษี ( ) ไม่ประสงค์ขอลดหย่อนภาษี

( ) ประสงค์ส่งข้อมูลกรมสรรพากรเพื่อใช้สิทธิลดหย่อนภาษี โอนนาม.....

กรุณากรอกหมายเลขบัตรประชาชน/หมายเลขประจำตัวผู้เสียภาษี

กรณีโอนเงินเข้าบัญชี กรุณาส่งหลักฐานการโอนเงินพร้อมข้อมูลบริจาคตามแบบฟอร์มนี้ที่ห้องการเงิน โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย

หรือส่งผ่านทาง * Line: @inter_ursulines * Email: nusara.s@m.materdei.ac.th * Fax 0-2254-4672 * โทร 0-2254-9724-6 ต่อ 11

MD CONCERT

TIME TO LOVE, TIME TO SHARE MATER DEI WE CARE

โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย
สมาคมนักเรียนเก่ามาแตร์เดอีวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์
สมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย

ขอเชิญร่วมชมคอนเสิร์ต
TIME TO LOVE, TIME TO SHARE
MATER DEI...WE CARE
ในวันเสาร์ที่ 11 พฤศจิกายน 2566
ณ หอประชุมโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย
เวลา 15:00-18:00 น.

เพื่อหารายได้สมทบทุนในการปรับปรุงสนามบาสเก็ตบอลและอาคารอนุสรณ์ 50 ปี

สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่
MD Souvenir ในเวลาทำการ 8:00-15:00 น.
โทร. 084-468-7991